

Útinapló – 4. csoport

Csegezi László, Potos Áron, Nagy Zsófia, Nagy Anikó, Papp Linda, Tóth Renáta

2025. 04. 08. (kedd)

(Laci): Az érkezés napján mindenki izgatottan szállt fel a vonatra, alig várva, hogy megérkezzünk és elfoglalhassuk a szállást. A vonatút hangulata sokféle volt: akadt, aki könyvébe mélyedve utazott, mások pedig telefonjukat bámulva próbálták elűtni az időt. Ha valaki körbenézett, álmos, vagy épp az izgalomtól ragyogó szemekkel találkozott – ezek azonban gyorsan komolyabbá váltak, amikor előkerültek a tanár úr által készített feladatlapok.

A következő másfél órát a legtöbben buzgó munkával töltötték: az azelőtt elolvasott anyagokat idézték fel, és elmélyült gondolkodásba merültek a feladványok felett. A vonat zakatolása háttérzenévé vált, miközben mindenki a ránk váró napokra való tekintettel készítette a feladatokat vagy éppenséggel pihent.

Az utolsó vonat zötyögése végül a Balaton partján, Vonyarcvashegyen csillapodott le – itt kezdődött igazán az utunk. Egy pár perces sétával eljutottunk az Apartmanhoz, és elfoglaltuk szobáinkat. A tanárok ismertették a szabályokat és a hét programját, miközben a csapatunk a vacsora előkészületein dolgozott. A kaotika és a zűrzavar, ami ott történt, a csapatunk tagjainak szíve mélyén őrződik, ámbár minden felfordulást félretéve, egészen kielégítő fogást tudtunk tálalni az éhes emberek elé.

Nemsokkal ezután Tóth Áron tanár úr egy esti túrát szervezett, melyben a Balatonhoz közeli hegyvonulatok kisebb zugait csodálhatták a fiatalok a sötétben, lomhán követve őt. A tetőre felérve egy világító keresztet csodálhattak, amely nemcsak a tekinteteket ragadta meg, hanem a szíveket is fénnel töltötte fel. A szállásra visszatérve, mély álomba szenderedett mindenki, melyet kinél egy kis focinézés, kinél pedig egy meghitt beszélgetés előzött meg.

2025. 04. 09. (szerda)

(Linda): A tanú-hegyek program 2. napját Potos Áron kezdte egy áhítattal. Nagyon örülök ezeknek a reggeli csendességeknek, egyfajta nyugalom telepszik rám tőle. Belsősegebb a kapcsolat az emberekkel, így szinte hajnalban találkozni. Álmos, kicsit csipás szemeket és már éppen nem párnanyomos arcokat láttam. Mint egy tábor. Persze lehet a koliban alapból ilyen a reggeli hangulat és nekem újdonság egyedül.

Reggeli után kezdetét vette a menetelés. Itt még csak nem is sejtettem, hogy mi vár ránk (vér és verejték). A buszúton aludtam oda-vissza, úgyszólván erről nincs túl sok emlékem.

Elsőként Szigliget várát néztük meg a csapattal, amit egy kis séta előzött meg. Mindig is a várlátogatások lesznek a kedvenceim, beleképzelni magam a kor emberének helyzetébe. A vár kilátó részét elérve, szélesebbé vált a látvány, a már félig meddig otthon megtákoltt eszközökkel, aztán a számolásokkal ügyeskedtünk. A Zsófi által készített mérő úgy pörgött, mintha már előre felkészült volna a feladatára.

A várból útbajtettük a szigligeti fagyizót. Biztos vagyok benne, hogy nem csak Szigliget várát, hanem ezt a fagyizót is ajánlani fogom a szüleimnek amint hazaérek.

A nap további részében hatalmas emelkedésekkel néztünk szembe. Hegyet másztunk, bazalt orgonákban próbáltam gyönyörködni (nem sikerült). Valószínűleg Emmának sem, megadta magát a lába, oda a bokája... Aztán még 2 óra ereszkedést követően, visszaérkeztünk a szállásra, ahol a második csapat készített vacsorát. A fáradt, maguk elé bámuló tekinteteket Enikő tanárnő érdekfeszítő esti áhítata szakította meg, mely után mindenki szorgosan sietett a saját kis ágyikójába.

2025. 04. 10. (csütörtök)

(Áron): A csütörtök reggelem eléggé nehézkesen indult, mivel a tegnapi esti túra miatt elég fáradt voltam. A szobáknak nem is nagyon sikerült időben felkelnie. Így igazgató úr hangja volt mindannyiunk ébresztője. Miután félkómásan leértem az étkezőbe lelkesen vártam az áhítatot, amelyet Linda tartott.

Máté elhívásáról beszélt arról, hogy Jézus őt választotta, őt hívta, hogy kövesse és Máté pedig követte őt. Belefűzte még a tegnapi túrát és a személyes élményeit is. Szerintem igazán jól sikerült. Mindemellett tudok Máté személyével azonosulni és szívesen követném én is úgy Jézust, mint ő. Remélem idővel sikerülni is fog.

A lelki feltöltődés után müzlit reggeliztem és elkészítettem a szendvicseimet ebédre. Ezután nem sok idő volt elkészülni, hiszen indultunk is a buszmegállóba, hogy felszálljunk a buszra, ami enyhén szólva kissé kaotikusra sikerült. A csapatom és még pár ember ott maradt mivel nem volt elég hely a buszon. Kissé hűvös, szeles idő volt, így üde színfoltta vált egy órával később a következő busz amire fel is szálltunk. Tapolca volt az úticél ahonnan Fehér Norbert tanár úr segítségével jutottunk el túránk kezdetéhez.

(Anikó és Zsófi): A kalandos utazás végén végül mindenki elért a túra kezdőpontjához. Indulásunkkor tapasztaltuk, hogy az időjárás valamennyivel szelesebb és hűvösebb volt, mint a szerdai napon, pedig mindenki jobb időre számított. Az erős szélnek köszönhetően ki tudtuk próbálni ezen a napon is a szélmérőnket. Egy enyhe zivatarban is volt részünk, de ez nem tántorított el bennünket a túra folytatásától.

A szerdai csúszás miatt tanáraink úgy döntöttek ez a túra rövidebb lesz, így nem mentünk fel teljesen a Csobánci várig. A táj lenyűgöző volt. Nagy Imre tanár úr elmesélte nekünk a domborzat kialakulásának történetét, majd folytattuk utunkat. Nem messze pihenő helyüinktől egy barlangra leltünk, természetesen nem hagyhattuk ki azt, hogy megmásszuk. Az óriási kövek tetején csodálatos kilátás tárult elénk, amit képekkel meg is örökítettünk, a barlangban egy csoportképet is készítettünk.

Egyik diáktársunk felolvasta József Attila egyik versét, melyet ez a táj ihletett. Teljesen magával ragadott ez bennünket, hiszen mi is megéltük, amit a költő látott és érzett. Úgy gondolom teljesíthető volt az út és mindenki nagyon élvezte. A túra kellőképpen lefárasztott minket, így a buszúton mindenki pihent vagy éppen aludt.

(Laci): Mikor visszaértünk, akkor a csapatunk kemény munkához látott, és keményen elkezdtünk dolgozni a kiadott feladatokon. Nagyrészt sikerült is őket megcsinálni, viszont akadtak olyan nehézségek, melyeket nem nagyon tudtunk megoldani, ilyen volt a fizikás feladat a szélmérővel. Miközben mi az asztalnál ülve csináltuk a feladatokat, addig a tanárok csapata a konyhában a vacsorát készítették, melynek finom illata csapta meg orrunkat. Mondhatni, mindenki csak egy jókora pihenésre és egy finom vacsorára vágyott már. A tanárok lelkesen sűrögtek-forogtak a konyhában, s mire ők kitálalták az ennivalókat, addigra mi is letettük a tollainkat. A vacsorát követően egy humoros kvíz vette kezdetét, mely sok kacagással és fejtöréssel áldott meg minket. Miután kellően kifáradtunk az agyafűrt kérdések megválaszolóival, biliárdoztunk egyet, és megcsináltuk a videót a történelemhez. Majd nemsokkal utána, mindenki bekuckózott a saját szobájába, és a holnapot várva, elaludt.

2025. 04. 11. (péntek)

(Reni): Pénteken hajnali 4-kor keltünk, hogy megnézhessük a napfelkeltét. Nagyon álmosak voltunk és legszívesebben visszaaludtunk volna, de ugyanakkor vártuk is hogy láthassuk ahogyan a nap felkel, és ahogy a Balaton körüli hegyvonulatokat megvilágítja. Gyorsan összekészültünk, felkaptuk a hátizsákokat, és elindultunk felfelé a hegyre.

Sötét volt, szinte semmi fényforrás, csak a fejlámpáink világítottak. Fújt a szél, és elég hideg volt, de kitartottunk. Erőt próbáló kihívás volt. Nem egyszer fordult meg a fejünkben, hogy feladjuk. Mire felértünk

a kilátóhoz, már kezdett világosodni. Fényképezkedtünk, majd miközben a nap jött fel az egyik társunk, Orsi felolvasta az aznapi ígét. A napfelkelte mesebeli volt. Megérte ilyen korán felkelni. Pár percet gyönyörködöttünk ebben a szemkápráztató látványban, majd visszaindultunk a szállásra, hogy közösen megreggelizzünk.

Az áhítat és a reggeli után minden csapat előadta a prezentációját, bemutatva milyen is volt az itt töltött idő, hogy nekik hogyan telt el ez az élménydús hét. Ezután már nem maradt más, mint a pakolás és szedelőzködés, valamint a több órás hazaút.

Többször is át kellett szállnunk: előbb buszról vonatra, majd vonatról vonatra, ami csak még fárasztóbbá tette az utazást. A vonaton körbenézve többnyire álmos, félálomban pislákoló tekinteteket láttam, vagy éppen már teljesen lehunyt szemeket. Hosszú út volt, de gyorsan eltelt, hiszen én is szundítottam kicsit.

Ahogy Debrecenhez közeledtünk, felébredtem, és beszélgetni kezdtünk a körülöttem lévőekkel. Felidéztük az elmúlt napok eseményeit, és jókat nevettünk egymás történeteinkről, ki hogyan élte meg ezt a pár napot.

Amikor leszálltunk a vonatról, elköszöntünk egymástól, búcsút intettünk a tanárainknak is, majd mindenki elindult a saját útjára.